

Postuum eerbetoon

aan multi-talent

Willem G. Wevers

Eind jaren tachtig zette ik mijn eerste schreden op het kunstenaarspad en volgde lessen bij Artibus in Utrecht. Willem G. Wevers gaf daar tekenles. Een markante naam door de alliteratie. Zijn vader blijkt van beroep wever te zijn. Ik herinner me de tekenopdracht van Willem om een klein voorwerp gigantisch te vergroten. Mijn object was een knoop met twee gaatjes erin. Het werd mijn eerste surrealistische beeld. Willem herinner ik me als een fantastische tekenaar en een 'begeisterd' man. Nu, twintig jaar later krijg ik de kans mij in zijn werk te verdiepen middels deze tentoonstelling. Willem blijkt veel meer dan tekenaar te zijn. Zijn oeuvre bestaat uit foto's, installaties, beelden, tekeningen, schilderijen en performances. De tentoonstelling in Kunstliefdé is een eerbetoon aan de multidisciplinaire kunstenaar die in 2005 overleed aan een slepende ziekte.

Door Els Vegter

Peke Hofman staat in zijn openingswoord stil bij Willem G. Wevers die een goede kunstvriend van hem was. Hij memoreert het perfectionisme van de kunstenaar. Hij was altijd bezig met hoe het nog beter zou kunnen. Een kunstwerk was nooit af voor hem. Er was altijd discussie en het kon altijd perfecter. "Daarom is het maar goed dat hij hier vandaag niet is want hij zou zeker kritiek hebben. Maar over één ding zou hij tevreden zijn: het boek." Daarmee is het allemaal begonnen. Op zijn sterfbed overlegde hij met zijn goede vriend Jan IJzerman over de inhoud en opzet van het boek. Het was zijn laatste wens. Hij had tijdens zijn ziekte een hele serie tekeningen gemaakt waarin hij reflecteert op zijn vroegere werk. Hij noemde ze reanimaties. Ook deze tekeningen zijn tentoongesteld in Kunstliefdé. Als ik zijn tekeningen bekijk, valt me het plezier op dat er vanaf straalt. Rare figuren, Mickey Mouse, tollende voorwerpen en vreemde vormen tonen zijn hang naar surrealisme. Anderzijds valt de vakkundigheid op. Elke lijn is trefzeker neergezet. Soms langdurig over elkaar heen gekrast tot een sterk beeld.

Zijn collages refereren aan iconen uit de kunstgeschiedenis. Zo heeft hij een tweeluik aan René Magritte opgedragen waarbij een zwarte man met bolhoed een trompet op zijn rug houdt. Het werk heet *Red ta-ta-ta Head ta-ta-ta* for René. Het is een foto die hij zelf regisseerde. Hij werkte veel samen met vaste fotograaf Gerard van Wingerden. Deze maakte een polaroid die Wevers kritisch bestudeerde om vervolgens de setting nog iets aan te passen. Zo fotografeerde hij net zo lang totdat het perfecte surrealistische beeld vastgelegd was op celluloid. Van photoshop was nog geen sprake in de jaren tachtig en negentig toen zijn meeste werk ontstaan is. Dat maakt zijn werk intrigerend. Als kijker bekruip je steevast de vraag: hoe doet hij dat? De Berg vind ik zo'n fascinerend beeld dat ik dat graag als performance zou zien. In het werk *Circles* speelt hij met zijn grote thema binnen-buiten. Een zwarte, ronde vorm staat tegenover een open zwarte cirkel. Daarachter danst een figuur - hijzelf - in een pak. Dit pak had hij helemaal zelf geschilderd in de Van Gogh-stijl. Die sienna-achtige Van Gogh-kleur van maïs- en zonnebloemvelden doordrenkt het hele kostuum. De figuur maakt cirkels en de beweging is vastgelegd op beeld. De zwarte cirkel doet denken aan de schelp van een mossel maar ook aan glimmende lap teer. Hier zou een verwijzing naar het werk van Beuys kunnen liggen die in zijn installaties ook werkt met grote volumes. In zijn schilderij *Groot Blauw* verwijst hij naar Yves Kleins Klein blauw en Michelangelo's Adam. Margritte is ook duidelijk te onderscheiden in de fotowerken: de makreel, de togen, de hoed, de naakte vrouw, de blote voeten of de vensters. Decorstukken die bij beiden terugkomen. Aan de wieg van zijn beelden staat het *Stammen* beeld. Wevers noemt dit het oerbeeld waar alle andere beelden uit voort zijn gekomen. De foto, getiteld

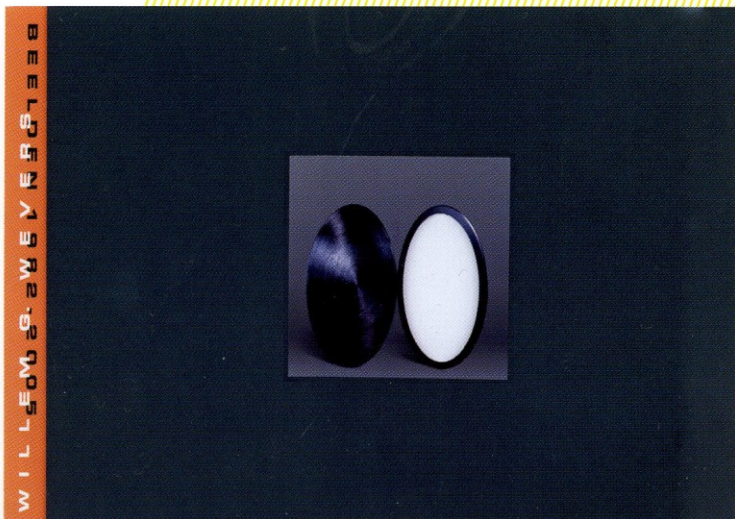
Willem G. Wevers, *Rotonde op groen vlak*, foto Els Vegter

Binnen / Buiten laat Wevers zien, ingeklemd tussen een opengesneden boomstam. Deze hangt naast het ruimtelijk werk *Meereizend object*. In de bovenzaal van Kunstliefdé hangt zijn grootste installatie *Rotonde op groen vlak* in de complementaire kleuren groen en rood. Jaap Röell, de voorzitter van Kunstliefdé, pakt de stoel van de haak, maar andere bezoekers durven niet op die manier te participeren in het kunstwerk.

Wevers was een kunstenaar die voortdurend in ontwikkeling was. Hij ging totaal zijn eigen gang en had de pest aan trends. Hij was niet uit op korte termijn succes en was zeker geen commerciële jongen die zichzelf verkopen kon. Hij leefde voor de kunst en is veel te vroeg dood gegaan. In zijn leven heeft hij te weinig waardering gekregen binnen het museale circuit en dat is jammer. Wat hier in Kunstliefdé getoond wordt, heeft zeker museale kwaliteit.

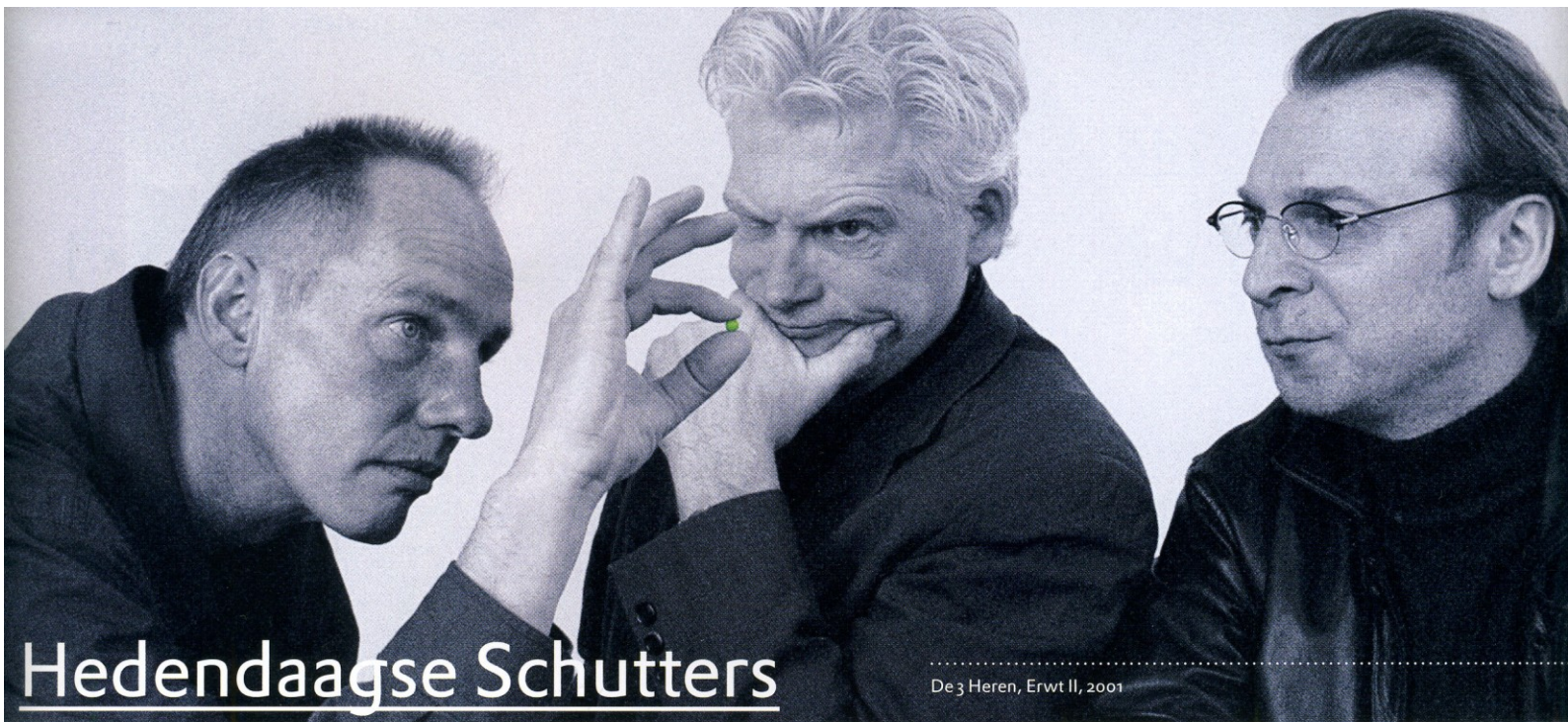
Werken Willem G. Wevers, Kunstliefdé Utrecht, 13 februari t/m 13 maart 2011

www.willemgwevers.nl

Willem G. Wevers

Bij onze geboorte hebben we maar een zekerheid en dat is dat we doodgaan. Wanneer dat gebeurt, blijft raden tot het zover is. Willem G. Wevers stierf op 53 jarige leeftijd in 2005. Tegen vrienden uitte hij de wens dat er van zijn werk een oeuvre-catalogus zou komen. Zijn vrienden hebben deze klus geklaard onder de noemer Stichting Willem G. Wevers. Het resultaat mag er zijn. Een bovenmatig groot boek levert op pagina's van A3 formaat genoeg ruimte om zijn schetsen en fotografische werken te tonen. Bij sommige kunstenaars vraag ik mij af waarom ze niet echt op grote schaal doorbreken. Wevers werd in beperkte kring best gewaardeerd en was zelfs te zien in sommige regionale musea, dat is voldoende basis om door te gaan. Maar een echte doorbraak kun je het niet noemen. Tegelijkertijd zie ik indrukwekkende fotowerken waarin perfectie, originaliteit en artistieke visie zeker een rol spelen. De foto van een performance over Van Gogh spreekt mij erg aan. Wevers staat in een geel tenue temidden van een cirkel aardappels. Zowel aardappels als

De 3 Heren, Erwt II, 2001

Hedendaagse Schutters

Het is druk op de opening van Kunstenaars in Samenwerking & Het Nieuwe Schutterstuk op 19 februari in het Stadsmuseum IJsselstein, een prettig klein museum. De deelnemende kunstenaars Hugo Boxhoorn, Nico Scholten, Willem G. Wevers (1953-2005), Wim van Sijl en Henk Wijnen namen allen hun aanhang en geïnteresseerden mee. Als het openingswoord van Ranti Tjan nog volop door de ontvangstruimte galmt, glijp ik alvast een lege zaal binnen. Ik kijk graag naar kunst voordat mijn blik beïnvloed wordt door peptalk.*

Door Astrid Tanis

De samenwerking van de kunstenaars blijkt een voortzetting van het samenwerkingsverband De 3Heren: Van Sijl, Wijnen en Wevers. Van 1995 tot 2005 werkten de kunstenaars gezamenlijk aan vier tentoonstellingen. Boeiende fotografische werken en enkele video's zijn het resultaat. De wederzijdse inbreng en inspiratie zorgden voor een paar mooie werken. Toen Wevers in 2005 overleed bleven er slechts twee heren over, dat is een reductie van 33,3% aan artistieke inbreng. Het nieuwe Schutterstuk maakte Wijnen en Van Sijl samen. Later voegden zich twee andere vrienden bij het gezelschap. Op de tentoonstelling zie je werk uit de tijd van de 3Heren, maar ook werken van na 2005. Ondanks de verandering in samenstelling zie ik een mooie evenwichtige tentoonstelling, waarbij de foto's mij meer aanspreken dan de video's.

Schuttersstukken

Gelijk als ik binnen kom zie ik tegen de wand een bizarre foto waar de 3Heren een doperwt bestuderen alsof het iets bijzonders is. Het blijkt dat de foto in de theekeupel bij de molen van IJsselstein gemaakt is. Ze kozen voor deze locatie vanwege de 16^e en 17^e eeuwse sfeer, een tijd waarin het genre Schuttersstukken belangrijk was. Schuttersstukken behoren tot een typisch Nederland genre uit de Gouden eeuw. Het zijn groepsportretten van mannen die een specifieke band hadden door posities die zij bekleden als bijvoorbeeld schutter of regent. Bijzonder van een Schuttersstuk is dat iedereen zelf betaalde voor zijn afbeelding. Het bekendste Schuttersstuk is de *Nachtwacht* van Rembrandt van Rhijn. Soms werd het Schuttersstuk een Schuttersmaaltijd, waar de groepen in een schijnbaar ongedwongen sfeer samenkwamen. Als je deze oude schilderijen bekijkt druipt de

* De kunstenaars hebben na veel onderlinge discussie besloten om schutterstuk met één 's' te spellen.

kleding hebben de gevlekte uitstraling die refereert aan de penseelstreek van Van Gogh. Daarnaast valt mij op dat de kunstenaar zeker niet onverdienstelijk tekent. Bij zijn werk moet ik zowel aan Magritte als aan Jan Fabre denken, ik ervaar dezelfde mengeling van perfectie en humor die je bij deze Belgische surrealist zien. Achter in het boek vind ik nog een kleine uitsparing waar een ander, veel kleiner boekje inzit. *De 3Heren* staat hierop. Hier staan de werken in die Wevers maakte met twee vrienden, Wim van Sijl en Henk Wijnen, in een samenwerkingsverband. (AT)

mannelijke dikdoenerij eraf, vrouwen zie je niet.

De 3Heren ridiculiseren deze gewichtigheid in hedendaagse setting met een doperwt als focus. De foto is in zwart wit, maar de doperwt onttrekt zich aan de grijs tinten door in fel groen de aandacht op te eisen. Op een andere foto zitten de heren achter een tafel met voor zich drie gestapelde potten doperwten. Het fish-eye perspectief vertekent de achtergrond tot een mooie versmelting van eigentijdsheid en historische verwijzing. Op een andere foto zitten de heren gehurkt in een heideveld. Voor hen liggen drie supermarktbakjes met champignons, de kunstenaars kijken ernaar. De vervreemding zit in de combinatie van in plastic verpakte champignons en natuur. Hoever is ons eten verwijderd van de natuur.

De latere samenwerking van Boxhoorn, Scholten, Wijnen en Van Sijl geeft de kunstwerken een iets andere uitstraling, meer ongedwongen en minder gewichtig. De kunstenaars maakten diverse uitstapjes en portretteerden zichzelf daarbij. Je ziet ze achter een opengeklapte klep van een auto zitten aan een tafeltje, als een soort bermtoeristen; als een Schuttersstuk van de gewone dagjesmens. Ergens anders zitten ze binnen gezamenlijk aan een tafel boven een grote wegennetkaart. Wat alle foto's met elkaar gemeen hebben is dat ik toch altijd iets kunstmatigs in het poseren zie. Het zijn geen gewone kiekjes. Dit hebben ze gemeen met de oude Schuttersstukken. De gewichtigheid daarop is altijd een pose die het alledaagse buitensluit. De personages lijken te roepen, "zie mij staan".

Later praat ik nog even met Van Sijl en Wijnen. Duidelijk blijkt dat zij hun werk met veel plezier maken en de samenwerking als meerwaarde ervaren. Het zijn kunstprojecten tussen vrienden en loyaliteit is daarin niet onbelangrijk. Deze tentoonstelling staat los van de tentoonstelling in Kunstliefde in Utrecht waarin het werk van Willem G. Wevers te zien is. Maar helemaal los kan je het niet zien. De waardering voor hun overleden vriend en vakbroeder blijkt ook hier duidelijk door de hele tentoonstelling. Van Sijl laat mij nog trots het nieuwe Schutterstuk zien dat hij samen met Wijnen maakte. Een echte Schuttersmaaltijd die ter gelegenheid van het uitgeven van een vertaling van *Rizoom* van Deleuze en Guattari plaatsvond in besloten kring. Aan het einde van de maaltijd werd de foto gemaakt. De foto hangt aan veren op een schildersezal, als je aan een koortje trekt trilt het werk alsof het tafereel beweegt. Mooi, dat zeker, maar voor mij is de opgeklopte eenvoud van de doperwtfoto's spreker. Die trillen nog dagen na op mijn netvlies.